Enderrock | Ofèlia Carbonel | Actualitzat el 08/07/2022 a les 10:30

Gabriela Richardson: «Tot el que faig acaba vinculat al fet que soc dona, catalana i negra»

Ofèlia Carbonell conversa amb l'artista i model barcelonina sobre les seves inspiracions i reivindicacions artístiques

Gabriela Richardson | Michal Novak

La cantant i model barcelonina **Gabriela Richardson** ens transporta a un imaginari familiar, íntim i alhora universal. Filla de l'escultor nord-americà Jesse Richardson i la cuinera catalana Patty Torres, que van coincidir a Eivissa, es va donar a conèixer amb la cançó "Hundred Miles" (Sony Music, 2015) -escrita pel grup barceloní **Yall**-, que va ser la banda sonora d'una campanya de la marca de roba Desigual. Des de llavors ha sonat a llistes d'èxits i a reculls de sons alternatius, ha gravat l'EP *Dölma* (Sony Music, 2019) i ha treballat per donar forma a la seva carrera com una de les veus més prometedores del pop amb productors com **Alizzz** o **Raül Refree**, amb qui ara està preparant el seu primer àlbum que sortirà el 2023. En català ha gravat una adaptació d'**Ed Sheeran**, "Ballant en la foscor" ("Perfect"), per a *El disc de La Marató* (TVC Disc, 2019), amb l'actor **Miquel Fernández**. Ens hem reunit amb ella per parlar del que l'inspira i de les seves reivindicacions artístiques.

L'interès per l'art et ve de família?
El meu pare, un escultor afroamericà de Mississipí, va arribar a Eivissa mirant d'escapar de la

violència racista que hi havia als Estats Units. Havia sentit a parlar d'una illa del Mediterrani, Eivissa, on la gent vivia de manera totalment lliure, que casava amb el seu tarannà artístic i els anhels de llibertat. S'hi va traslladar per continuar creant des d'allà. Aleshores es va conèixer amb la meva mare, una catalana que estiuejava a l'illa amb la família, i es van enamorar. Va ser una història d'amor d'estiu, sempre m'ho pregunten, però el més inusual va venir després, perquè la meva mare va tornar a casa seva embarassada d'una persona negra i estrangera, i això en el marc de la societat de la Barcelona dels anys noranta.

Com ho vas viure de petita?
Per mi no era una cosa estranya, però de petita notava una diferència que em feia ser ?inusual'. A l'escola era l'única nena negra, o mixta, si vols. I aquestes petites diferències que em recordaven que era ?diferent' també les vaig notar en l'educació musical, amb situacions que malauradament encara passen avui. Quan ets catalana i negra, de seguida la gent et vol encasellar en rols diferents de la resta: "Tu hauries de cantar en anglès..." o "Podries buscar un estil amb tocs africans?". Jo m'he criat a Catalunya i tot el que em suggerien no tenia res a veure amb la meva identitat o els meus referents. Quan escolto **Lluís Llach** m'arriba de la mateixa manera que a qualsevol altra artista que vol cantar i té pares catalans. Per això dic que la meva música és d'aquí perquè soc catalana.

Gabriela Richardson Foto: Michal Novak

A més de la música, poses molta cura en l'aspecte visual. La posada a escena és una celebració de la teva identitat negra?
Sí, és una actitud que busco de manera conscient. Vull aprofitar les plataformes que tinc i la possibilitat d'expressar idees que se m'ha donat a través d'un mitjà d'expressió com és la música. M'agrada posar les meves eines per normalitzar la presència de persones negres protagonistes

de la cultura com una cosa propera, no importada o ?inusual', a través de la posada a escena als concerts, a les portades dels discos o als videoclips.

De fet, el vídeo que vas dirigir per al teu darrer concert al Primavera Sound era un paisatge idíl·lic mediterrani...
La meva idea és visualitzar públicament els espais de l'art que ja ocupem físicament. Vull connectar el meu imaginari amb la gent negra que també habita els mateixos paisatges, encara que al cinema o en les músiques de segons quins gèneres no els veiem mai. Es parla molt de la presència d'artistes afroamericans en l'escena del jazz o el hip-hop, ho tenim molt normalitzat, però crec que encara no tenim assumida la presència de negres a Barcelona, a Catalunya i a tots els països que envolten el Mediterrani. Molts de nosaltres no només vivim en aquest país sinó que hi hem nascut, i aquest imaginari també és nostre. Per això, quan l'omplo de figures negres també el vull fer nostre.

A més, també has col·laborat amb altres artistes barcelonines com la dissenyadora Paloma Wool o amb la fotògrafa Carlota Guerrero, que plantegen un apoderament femení alternatiu al mainstream i comercial, que sovint peca de poc inclusiu.
En realitat no busco una imatge alternativa sinó que sorgeix quan penso com vull il·lustrar la meva música. Segurament la meva música ja suggereix una perspectiva diferent perquè té la meva visió i experiència. La sonoritat de la meva música casa amb imatges que fugen de la norma perquè prové d'un lloc que no vol ser la norma. Soc una dona catalana i soc una dona negra, tot el que faci acabarà lligat a aquests termes, perquè són els que em defineixen de manera directa.

Ver esta publicación en Instagram

Una publicación compartida de Carlota Guerrero (@carlota_guerrero)

A les xarxes no només reivindiques la teva identitat sinó les teves arrels i la idea de família. Creus que el teu entorn t'ha donat una perspectiva especial?
Totalment! A l'hora de crear, el que més m'inspira és el que veig i el que visc en el dia a dia. Agafo les idees que em trobo i les absorbeixo per transformar-les en música, en creació. Al llarg de la meva vida m'han inspirat, sobretot, les dones de la meva família. Quan m'envolto d'elles tot és bellesa! Quan penso en la meva àvia del Mississipí o en la meva mare barcelonina, són exemples de bellesa i font d'inspiració en tot el que faig.

Enmig de tots aquests referents, per què vas decidir canalitzar la teva sensibilitat artística cap a la música?
Potser va ser perquè jo era l'única noia negra de l'escola i perquè era percebuda diferent de la resta de companys. Segurament pel fet de ser ?inusual', encara que jo no en fos del tot conscient. Com que moltes vegades se'm feia entendre que jo no era com els altres, al final el meu subconscient va pensar que valia la pena intentar fer alguna cosa que realment em permetés ser una persona diferent. I la meva decisió va ser l'aposta per cantar. Jo era una nena molt tímida i la música em va donar una nova manera d'expressar les emocions. Era molt reservada i no m'agradava gaire parlar, però començar a cantar em va ajudar a obrir-me als altres i a deixar-me expressar, sentir i gaudir.

Gabriela Richardson Foto: Michal Novak

MÉS DE CENT MILLES

Quins referents et van inspirar en aquells primers passos?

Uf, molts, no sabria triar-ne un de sol! [RIU]. Per exemple, de petita escoltava **Sade**, **Camarón de la Isla** o **Nirvana**, perquè sonava al cotxe de la meva mare i jo ho anava absorbint. Hi ha hagut sempre molta varietat de música i estils a casa, i això m'ha donat eines per triar la meva veu.

Als 21 anys, el primer tema amb què vas explotar va ser "Hundred Miles", la música d'una campanya de Desigual, que ha esdevingut tot un fenomen amb més de 57 milions de visualitzacions a YouTube. Com ho vas viure?

Era una **Gabriela** molt jove, i també en el pla artístic! Llavors encara no tenia gaire clar com volia encarar la meva trajectòria. Amb "Hundred Miles" vaig ensopegar del no-res amb una oportunitat que potser em quedava una mica gran. Quan un artista vol començar una carrera musical, com en qualsevol altre àmbit, cal estar molt preparat mentalment i, sobretot, has de saber què vols comunicar, per després trobar el com. Tot i això, amb la distància dels anys, penso que va ser el pont que em va ajudar a fer les primeres passes i, per bé que he canviat molt a nivell artístic, ho valoro. Aquell primer èxit viral em va fer créixer com a artista, i a poc a poc he descobert el tipus de música que voldria per al meu futur. I l'he acabat fent.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=HqcQvetKvwg

Després d'aquell èxit, han passat 7 anys i encara no has gravat cap àlbum, només alguns senzills i EPs. Ets partidària d'anar fent a poc a poc i bona lletra?

La veritat és que m'agrada poder treballar bé i prendre'm el temps necessari per a cada cançó. En aquell moment no havia fet plans ni havia pensat en cap projecte concret per a la meva música. He estat sempre molt transparent amb el meu públic, i pràcticament es pot dir que els oients m'han vist créixer com a artista a través dels temes que he anat publicant. Amb cada single i EP que trec soc una mica diferent. Segurament tot plegat és la conseqüència que conceptualment

mai fins ara no m'havia plantejat treballar un projecte gran, i m'he pres la idea de fer música anant tema a tema.

I ara és diferent?
Simplement, abans sentia què volia fer, i ho feia. Em plantejava la creació com una cosa més espontània, i al final he trobat a faltar una mica de coherència en la meva carrera. Precisament per això, ara em trobo en un moment en què ho vull plantejar tot d'una manera més ordenada. Qui soc, quin so tinc, què vull oferir... Vull tenir cura dels detalls igual com ho he fet sempre, però incorporant una visió més global.

Gabriela Richardson Foto: Michal Novak

Durant l'últim any has estat treballant en un nou disc, amb la producció de Raül ?Refree', previst per al febrer del 2023. Com seran les cançons del primer disc?
Estic treballant en música nova, però més que llevar-me un dia i dir ?vull gravar un disc', m'ho plantejo com una recercar per trobar una sonoritat pròpia i cercar la coherència i la identitat que sentia que em faltava. A l'hora de treballar l'àlbum, he decidit prendre'm un temps per investigar cançó a cançó i veure a quins camins em portava cada una. A més, el productor Raül ?**Refree**', a qui admiro molt, és una gran font d'inspiració. Fa molt de temps que viu al món de la música, ha fet molts projectes diferents i alhora té una identitat molt clara i treballada. Després de col·laborar amb **Rosalia**, **Sílvia Pérez Cruz** i **C. Tangana**, entre altres, m'està ajudant a trobar el meu so, sense pressa i sense forçar res. Abans de plantejar un ?àlbum', realment vull pensar que estic indagant en el meu so.

En realitat, a la cançó "Palomita negrita" (The Project Music Talent, 2021) ja vas treballar amb Refree. Podria ser un avançament del nou disc?
Crec que sí... "Palomita negrita" va ser una escletxa de llum per on vam començar a veure alguns dels colors que sonaran a l'àlbum. En aquesta línia crec que podré presentar una **Gabriela**

Richardson que sigui la culminació de la meva trajectòria, la meva evolució. Però, tot i això, tinc molt clar que no vull encasellar-me. Quan faig un nou tema és el meu so actual, el so d'un moment determinat, perquè no pretenc ser estàtica. Quan escric una cançó és la reivindicació de qui soc a cada moment, no és una cosa eterna, perquè l'art no és immòbil ni jo tampoc.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=2IqAn7LgBX8

Pots trobar l'entrevista completa al número 336 d'Enderrock.